

Gu' er jeg da bange !

Voksne kan også være bange, som skrevet står.

Og i disse Corona virustider, så er jeg givetvis ikke den eneste der er det.

I en alder af snart 76 med den kroniske system Diabetes, så hører jeg jo til blandt den såkaldte sårbare gruppe – de ældre og svage.

Under normale omstændigheder føler jeg, at jeg hører til blandt de ”ressourcestærke” ældre.

Men i disse tider, så føler jeg noget ”pivot”. Er daglig nervøs over hvad dagen bringer. Går helst ikke udenfor en dør, hvis jeg kan blive fri også selvom det går udover min i forvejen elendige kondition.

Heldigvis kan vi få dagligvarer leveret til døren, under behørig afstand for at undgå smittefare. Enten er det en dagligvare leverandør eller engang imellem vores datter på 53, der velvilligt stiller sig til rådighed, men vi prøver at tage hensyn til, at hun jo også har sit at se til.

I begyndelsen af Corona perioden følte jeg dagligt en begyndende forkølelse – måtte jævnlig tørre min våde næse.

Tankerne gik straks i retning af Corona – var jeg allerede blevet smittet uden at vide det. Jeg følte, at der gik mere end en uge med våd næse. Det var som om, jeg bare gik og ventede på det værste, at det skulle ”bryde ud”. Nu er der gået nogen tid og intet er sket. Næsen er ikke længere våd og tankerne har flyttet fokus.

De dage, hvor enten min hustru, der mangler astma medicin eller anden slags medicin eller jeg selv skal have suppleret op, så føler jeg mig tvungen til at køre på min trehjulede eldrevne cykel til apoteket.

Jeg bemærker straks de næsten mennesketomme gader og veje. Kun dem, der ligesom jeg, er nød til at gå på gaden. Meget få ser ud som om de nyder det flotte forårsvejr, stadig med grader i den lavere ende, her et godt stykke inde i marts måned.

Der opstod situationer, hvor man ikke kunne undgå at passere hinanden. Jeg vendte mit hoved væk fra vedkommende og undlod såvidt muligt at trække vejret i mens vi passerede hinanden. Det var ligesom en lettelse, når det var overstået. Indenfor på apoteket var der opsat et håndsprit arrangement og man holdt tydeligt afstand mellem hinanden, de få kunder der var tilstede.

Ekspeditionen foregik, som førhen. Dog kunne jeg ikke undgå at bemærke, under dagens seneste apotekerbesøg, at der var sat et stort rødt hjerteformet skilt op, hvorpå der stod ”Tak fordi du betaler med kort”. Jeg beholdt såvidt muligt hele tiden mine vanter på. Bemærkede også den klare glasskål, der var fyldt op til randen med små pakker håndspritservietter og ikke mindst en prissætning, der givetvis levede op til udbud / efterspørgsel. Dem følte jeg ikke trang til at spændere penge på.

Jeg fik rakt den fyldte apotekerpose på en helt naturlig måde, som om apotekeren ikke kendte til nogen form for smittefare. Men det gjorde jeg.

Da jeg havde beholdt mine vanter på, benyttede jeg ikke håndspritten på vej ud, men havde bemærket, at andres flittige brug.

På vejen tilbage rundede jeg lige dagligvarebutikken og handlede de absolut mest nødvendige varer. Antal af kunder var mærkbart færre end på de normale indkøbsdage og alle respekterede ”hold afstand”. Jeg stoppede op flere gange, når jeg skulle krydse andre kunders færden i butikken, så de blev opmærksomme på vores fælles ønske om ikke at smitte hinanden.

Ved kassen holdt vi behørigt afstand, godt hjulpet af afstandsmærkningen på gulvet. Og kassedamen sad godt beskyttet af et stort klart plastikskjold – det var betryggende for begge parter.

Jeg zigzaggede ud af butikken med mine fyldte indkøbsposer, for at undgå at ”rende indi” de andre kunder. Åndede lettet op, da jeg kom ud i det fri og pakkede min cykel.

Efter at have vasket mine hænder grundigt efter anvisningerne og herefter håndsprittet dem, samt sprittet dørhåndtag m.m. kunne jeg endelig sætte mig i stuen og slappe af i første omgang.

Men jeg sad alligevel med tanker om, om jeg nu havde gennemført min ”ud af huset” aktivitet uden at blive smittet. Sagde ikke noget om det, til min hustru, der var i fuld gang med at tjekke mine indkøb – både medicinen og de nødvendige dagligvare, plus lidt impuls køb.

Jeg havde trukket den lidt ”i ørerne” i et par dage, med hensyn til at komme ud at handle. Jeg følte mig underlig sløj. Kunne ikke rigtigt forklare det. Men havde nogle korte nervøse tanker i retning af Corona. Var det mon sådan det starter. Men en længere ”powernap” klarede op på tingene. Min tilstand blev bedre og jeg følte, at det var nok bare noget ubehag, som havde en helt anden forklaring.

Sådan går dagene. Noget formåsløse. Ingen aftaler ud af huset. Alt er jo lukket ned. Det bliver til en anden døgnrytme, grundet de hyppigere daglige powernap, som fører til, at man vågner midt om natten og føler sig frisk. Tænder for fjernsynet – zapper rundt i kanalerne for at finde noget interessant eller skifter til boksen med optagelserne. Indtil der er gået nogle timer og man er klar til at forsøge at få noget mere søvn i natten.

Hver gang kroppen sender sine ”nødssignaler” om, noget der ikke rigtigt er som det skal være, så står der Corona på ens ”lystavl”. Risikoen er der jo hele tiden. Så gu' er jeg da bange.

John Knudsen, 5. april 2020, en følelse